

Cuối Con Đường

Khoảng sáu giờ, mưa bắt đầu nặng hạt hơn. Bầu trời hồng lên, sóng sánh như màu rượu anh đào. Và lạnh. Hơi lạnh âm ỉm len qua những khe cửa sổ, buồn buồn trong ngực. Quỳnh đến, bóp còi xe inh ỏi dưới đường. Mẹ hơi nhăn mặt: "Lại con Quỳnh à?". Tôi loẹt quẹt đi dép xuống, thấy con nhỏ bạo thật, dám chơi hần bộ đồ Jean trắng đi trên những con ngõ lẹp nhép bùn bẩn. Nó gạt chân chống xe, thủng thẳng: "Tao vừa gặp em Nhã Anh của mày trên đường Hồ. Đi một mình, trông khá đẹp mắt đấy". Tôi thở hắt ra, buột mồm: "Thằng khỉ, thế mà nó dám bảo với tao là chiều nay nó không có xe", rồi ngừng một lúc, không ra than vãn, cũng không hần cương quyết, tôi trầm giọng: "Tao sắp bỏ nó rồi". Quỳnh cười khẩy: "Lý do?". Tôi buông thõng: "Mệt!" rồi leo lên xe ngồi, ôm riết lấy vai nó, kêu lên âm âm trong cổ: "Quỳnh ơi! Sao tao mệt và cô đơn quá". Quỳnh im lặng, chắc nó nghe quen rồi cái giai điệu này. Bạn bè cùng lớp nhìn vào, ít đứa nào hiểu vì sao tôi với Quỳnh có thể thân nhau được. Quỳnh xinh đẹp nhưng kỹ tính, từ ngày chia tay với Quân, hai năm trời nó sống như tu sĩ, chịu đựng và kiên trì chờ đợi. Còn tôi là hình ảnh ngược lại, hơi hợm cẩu thả, nổi tiếng vì những trò đùa cợt tai ác. Bọn con trai chia năm mười hai đứa trong lớp quản lý ngót nghét gần trăm người này thành ba loại: loại dễ dãi, loại khó ưa và loại không thể đùa. Quỳnh thuộc type giữa, chỉ có mình tôi độc chiếm loại thứ ba. Tôi đã từng tuyên bố: "Trân thích ai thì sẽ tự chài người đấy. Còn đừng ai có hi vọng của Trân". Nhưng đằng sau những trò chơi có tiếng vỗ tay tán thưởng của bạn bè ấy, đôi khi tôi vẫn cảm thấy chán nản. Và mệt mỏi. Mọi chuyện cứ giống như khi ta đi trên một con đường dài, không thể quay lại, nhưng cũng không muốn nghỉ chân. Tôi không thích mới đi được một phần ba quãng đường, người ta đã dâng hoa hồng cho mình. Quỳnh hỏi: "Mày chán em Nhã Anh thật rồi à?", có vẻ như hỏi chê trách. Tôi đẩy vai nó, cố dài giọng: "Ôi dào! Mày cứ lo bò trắng răng. Xưa nay chỉ có con trai bỏ con gái là nhiều, chứ có mấy đứa con gái biết nghệ thuật đá như tao đâu".

Muộn muộn, thấy tiếng Nhã Anh gọi dưới nhà, mẹ được dịp nhăn mặt lần nữa: "Mày ít bạn bè thôi". Tôi ra mở cửa rồi mới thấy lạnh, định vào lấy áo khoác rồi lại thôi. Và chua chát hơn, nhận ra dạo này, trước mặt Nhã Anh, mình không còn chài chuốt và cầu kì như trước nữa. Nhã Anh nhìn tôi dò hỏi, ấp úng: "Quỳnh có qua đây không?". À, tôi thấy nó bắt đầu có cái kiểu thanh minh một cách gượng gạo, bắt đầu có những lý do, mà nhiều khi những lý do chính đáng quá lại làm cho người ta dễ nghi ngờ. "Hiểu rồi, còn chuyện gì nữa không? Thôi, Nhã Anh về đi, Trân buồn ngủ lắm". Rồi quay đi. Nhã Anh túm tay tôi giật lại: "Trân sao thế?". Tôi gạt phắt ra, thấy nó hơi sững sờ, lại ân hận là mình hơi phũ phàng, nhưng cũng không kịp sửa nữa, đành buông thõng như nói với Quỳnh lúc này: "Trân mệt". Nhã Anh hạ giọng: "Trân mệt cả trong chuyện tình cảm?". Tôi nhìn nó, thấy những nét thanh tú trên gương mặt mà mình đã từng cho là đẹp kia sao bây giờ ngây ngô và trẻ con quá, rồi không chịu nổi nữa, tôi đi lên nhà. Mẹ chắc đã nhìn thấy cái kiểu phóng xe vùng vằng của Nhã Anh, cao giọng: "Sao chúng mày nói chuyện mà cứ như cãi nhau thế hả? Bạn bè...". Tôi "xời" một tiếng, kéo chăn trùm kín đầu, mà cũng hoàn toàn không ngờ là mình có thể sụt sịt khóc được.

Tôi quen Nhã Anh ở một lớp khiêu vũ buồn tẻ. Bà giáo già với đôi chân không còn linh hoạt nữa luôn luôn miệng kêu ca về khả năng thẩm âm và những bước nhảy lật bật như bồng cửi của tôi và nó. Khoảng mười tám người, một tuần ba lần gặp nhau ở cái phòng tập sàn gỗ ấy, đi qua đi lại theo điệu Tango phát ra từ chiếc cassette rè rè cũ kĩ. Phần lớn đã đi làm,

số còn lại là sinh viên, chưa hẳn từng trải nhưng cũng có nét già nua và mệt mỏi, đứng cặp đôi với nhau gượng gạo và lịch sự. Tôi nhận ra mình có vẻ cao giá giữa đám học viên nữ rụt rè và ế ẩm, máu huyết thăng lại bắt đầu ngo ngoe trỗi dậy. Những buổi tập trời mưa âm ẩm, tôi đến muộn, đầu nghiêng nghiêng nhí nhảnh, hay mặc quần jeans xanh với áo pull đen viền trắng, trông ngây thơ lắm. Nhã Anh cao lớn, đẹp trai nhưng mắt hơi nhỏ và dài, cứ khẳng khẳng không tin là tôi lớn hơn nó hai tuổi. Tôi kể với Quỳnh, hai đứa cười khúc khích: "Hay đấy, thử đùa với bọn trẻ con xem sao". Lần đầu tiên nhảy Boston, Nhã Anh run run lúc cầm tay tôi, tôi cười khẩy, nghĩ tên này chắc còn baby lắm đây. Một cái nắm tay với tôi, lúc ấy không phải là nhiều, nhưng tôi vẫn dẫn dỗi giật tay lại. Rồi lại để cho nó nắm lấy, lóng ngóng vụng về. Đến gần hết nhạc, tôi mới ngược mắt lên, rồi nhẹ nhàng rút tay về, vẻ như bỡ ngỡ. Thế mà Nhã Anh yêu tôi vì cái kiểu ngây thơ vờ vĩnh ấy. Với nó, đây là tình yêu đầu. Còn tôi, dạo đó mệt mỏi và chán ngán nên bắt đầu thấy vui vui với cái trò chớ nó đi vòng vòng, gặp đứa bạn nào cũng toét miệng ra giới thiệu: "Em tao", mặc cho nó khổ sở vì cái khoảng cách hai năm kia. Quỳnh đe: "Coi chừng!". Tôi bĩu môi: "Tao thêm với cái loại vắt mũi chưa sạch ấy". Và hai đứa lại khúc khích cười, lại nhăm nháy gọi nó một cách giễu cợt là: "Em Nhã Anh".

Mẹ hỏi: "Sao dạo này không thấy thằng Phương đến chơi?" rồi nhìn tôi dò xét: "Hay là có chuyện gì?". Tôi vặn nhạc âm lên, lúng túng búng câu trả lời trong miệng, chợt thấy rã rời. Sau từng ấy thời gian, hóa ra tôi vẫn chưa quên được. Mà làm sao quên được, khi trong ví tôi còn để tấm thiệp của anh, khi mỗi tối đi ngủ tôi đều ôm con thỏ bông của anh tặng. Nhưng cảm giác cũng không còn xót xa như trước, mà chỉ còn là nỗi nhớ trống rỗng, chắc là vì tôi đã bão hòa quá nhiều rồi. Chờ đợi nhiều quá, hi vọng rồi thất vọng nhiều quá, không ngờ bây giờ tôi quên nhẹ nhõm đến vậy, nhưng không phải là không có lúc day dứt. Mẹ bảo: "Thằng Phương hơi nhỏ người, nhưng tính nó được đấy chứ". Tôi thở dài, nghĩ đợi đến lúc mẹ khen được ai, thì con đã để người ta đi mất rồi còn đâu. Những cái gì mà ngày xưa chúng tôi tưởng là không gì có thể phai mờ được thì thời gian và xa cách đang phủ bụi lên nó đây. Rồi biết đâu, tình cảm mà hôm nay tôi với Nhã Anh cho rằng quan trọng thì ngày mai cũng chỉ là một trò chơi con trẻ, giản đơn và bỗng chốc thể thôi.

Nhã Anh chặn tôi giữa phố, khổ sở: "Thì Trần cũng phải cho Nhã Anh biết lý do chứ?". Giọng nó van lơn như giọng Phương của một năm về trước, khi anh kêu lên: "Trần ơi! Em đừng khóc nữa, em cứ khóc thế này anh không đi nổi đâu!". Tôi chùng lòng xuống một thoáng, dịu giọng: "Thôi, đi uống café". Nhã Anh ngồi im. Chắc nó buồn. Và tôi cũng buồn. Không phải là tôi hoàn toàn vô cảm trước nó. Tôi thương Nhã Anh như thương mình một năm về trước, cũng dẫn vật khổ sở, tự hỏi mình đã có lỗi gì để người kia ra đi. Nhưng tôi sợ, sợ mất tự do, sợ lại sắp phải kiểm soát, nghi ngờ, lại phải nghe những lý do, rồi lại đau khổ. Yêu nghĩa là ngoài chuyện yêu ra còn phải hờn giận, ghen tuông, rồi chờ đợi... mà tôi thì mệt lắm rồi. Đây cũng có thể là lý do: "Trần nói thế. Nhã Anh có hiểu không?". Nhã Anh lắc đầu, ngại ngần nắm lấy tay tôi. Tôi cúi xuống, nhìn tay mình trắng xanh nhỏ bé lọt thỏm trong tay nó. Lại nhớ một lần nó cũng giữ tay tôi thế này, và hồ hởi kêu lên: "Dù thế nào đi nữa, giao thừa cũng phải đi với nhau nhé!". Nhưng giao thừa năm ấy, tôi ngại mưa, ngại rét, ngại những kỉ niệm về Phương nên nằm bẹp ở nhà. Có thể vì thế mà bây giờ hai đứa xa nhau. Gần một năm. Gần một năm của cái nắm tay bối rối, của một vòng tay choàng hồ ngang eo trong khi khiêu vũ. Chẳng có gì hơn và cũng chẳng thế. Gần một năm. Nó còn trẻ con lắm, rồi nó sẽ quên thôi.

Mẹ cao giọng: "Con gái là phải....Chứ cứ dùng dùng đoàng đoàng như mày, rồi thì ế thôi, con ạ". Tôi ngồi dựa lưng vào tường, tự hỏi sao ngày xưa bố mẹ lại lấy nhau, rồi liệu có phải vì mệt mỏi không mà lại xa nhau. Quỳnh lên tận nhà ân cần: "Mày ốm à?". Tôi vùi mặt vào tóc nó, nhưng không khóc được, chỉ thấy xa xôi và trống rỗng, than vãn: "Sao mới yêu

một mà đã thấy như yêu cả đời thế này, Quỳnh?”. Rồi cầm lược lên chải đầu, thấy mình già nua đi nhiều. Khốn nạn, hai mươi tuổi mà đã thấy mình già nua, không hiểu bao lâu nữa thì đã thấy mình như là đã chết rồi. Quỳnh hỏi: “Dạo này mày có gặp em Nhã Anh không?”. Hôm qua, nó vừa đến. Chứng chặc và tự tin hơn. Hắn nó cũng mệt mỏi vì phải chạy đuổi nhiều quá rồi, nên bây giờ nó dừng lại, thử nhìn lại cái bọn con gái tầm tuổi nó. Và thử yêu, và nghi ngờ, và hạnh phúc. “Em Nhã Anh bảo tao là dù thế nào đi chăng nữa, sau này tao cũng phải làm mẹ đỡ đầu cho con nó”. Quỳnh phì cười: “Sớm thế? Sao ngày xưa nó không nghĩ đến chuyện lấy mày nhỉ?”. Tôi cũng bật cười. Và lơ mơ, tôi nghĩ đến đám cưới mình sau này. Chồng tôi, chắc sẽ không phải là Nhã Anh, mà lại càng không phải là Phương. Mà có thể là A hay Z gì đó, một người không cao lớn, không đẹp trai, không tài năng, nhưng là một người tốt. Rồi những đứa con sẽ ra đời, sẽ gọi Nhã Anh là cậu Nhã Anh, sẽ gọi Phương là bác Phương. Rồi một ngày chúng nó sẽ lớn, sẽ đi trên một con đường riêng của mỗi đứa. Và cầu mong rằng sẽ không có đứa nào phải mệt mỏi quay đầu lại hỏi: “Cuối con đường kia có cái gì, mà cứ bắt tôi phải đi mãi thế này...???”.

Cuối con đường kia là quả chín dành cho mỗi người. Tôi đang mệt mỏi dừng lại đây. Nhưng rồi tôi sẽ phải đứng lên, đi tiếp.

Người gửi: Ngổng
Người đăng: Earth

